

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2264/2024
23.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Згерђа адвокат из ..., против тужене Основне школе „...“ из ..., коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5538/23 од 22.02.2024. године, у седници одржаној дана 23.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5538/23 од 22.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву, Судска јединица у Ковину П1 121/2021 од 18.09.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужили на име накнаде штете због неувећања коефицијента за обрачун зараде исплати укупно 120.579,26 динара, и то за период од априла 2018. године закључно са априлом 2021. године, у појединачно опредељеним месечним износима са законском затезном каматом на сваки месечни износ од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили на износе мање исплаћене зараде обрачуна и исплати разлику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Ковин. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка од 156.772,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5538/23 од 22.02.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Смедереву, Судска јединица у Ковину П1 121/2021 од 18.09.2023. године у делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужили на име накнаде штете због неувећања коефицијента за обрачун зараде исплати за период од априла 2018. године до фебруара 2021. године појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од 21. у месецу за претходни месец па до исплате, делу става другог изреке којим је обавезана тужена да тужили на износе мање исплаћене зараде за период од априла 2018. године до фебруара 2021. године обрачуна и уплати разлику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду

за пензијско и инвалидско осигурање, и у ставу трећем изреке, а жалба тужене у том делу је одбијена. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог и другог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да тужили на име накнаде штете због неувећања коефицијента за обрачун зараде исплати за месец март 2021. године износ од 7.303,92 динара са законском затезном каматом од 21.04.2021. године до исплате и за месец април 2021. године износ од 7.296,48 динара са законском затезном каматом од 21.05.2021. године до исплате, као и да се обавезе тужена да за тужилу на износе мање исплаћене зараде за месец март 2021. године и април 2021. године обрачуна и уплати разлику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО, Филијала Ковин. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела којим је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев, тужилка је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, наводећи да ревизију изјављује на основу члана 404. ЗПП (посебна ревизија), иако је у овом случају ревизија дозвољена на основу члана 403 став 2. тачка 2. у вези члана 436 ЗПП, па нема основа да се изјављена ревизија разматра као посебна. Наиме, према одредбама Закона о парничном поступку (ЗПП), када се ради о парницама из радних односа, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа (члан 441.), док се у осталим парницама из радног односа примењују остале одредбе ЗПП (члан 436.), што значи да се дозвољеност ревизије у тим парницама цени под истим условима као и у имовинскоправним споровима у којима се одлучује о новчаним потраживањима и да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 2.) али је увек дозвољена против правноснажне пресуде донете у другом степену ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака (члан 403. став 2. тачка 2.)

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилка је била запослена код тужене као наставник разредне наставе са пуним радним временом, у одељењима у којима је предавала и ученицима са посебним потребама са којима је морала да ради по интерном образовном плану, пошто тужена школа није имала посебно одељење које би похађала деца са посебним потребама. Тужена јој није исплатила увећану плату за 10% због рада са ученицима са посебним потребама. На основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке утврђена је висина штете коју је тужилка претрпела у периоду наведеном у тужби због неувећања коефицијента за 10% за наставника одељења који је радио и са децом ометеном у развоју при редовној школи.

Првостепени суд је закључио да тужилка има право на увећану плату за 10% због рада са ученицима са посебним потребама са којима је радила 10% од пуног радног времена као наставник разредне наставе, јер је са наведеним ученицима морала да ради по интерном образовном плану, а наведено увећање јој припада имајући у виду

одредбу члана 3. став 1. тачка 1. подтачка 4. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата у јавним службама („Службени гласник РС“, број 44/01...11/12), као и уставно начело забране дискриминације, због чега је тужбени захтев тужиле усвојио у целости.

По оцени другостепеног суда, првостепени суд је на потпуно иправилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је тужиле досудио накнаду штету за период од априла 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, и у односу на овај период је првостепена пресуда потврђена, како одлука о главном потраживању, тако и одлука о законској затезној камати и обавези тужене да тужиле за овај период уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за ПИО. По оцени другостепеног суда, првостепени суд је погрешно применио материјално право у делу става првог изреке којим је одлучио о потраживању за март и април 2021. године, с обзиром на то да није применио Уредбу о изменама и допунама Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Службени гласник РС“, број 19/21 од 05.03.2021. године), због чега је првостепена пресуда у том делу преиначена и тужбени захтев тужиле одбијен као неоснован. Према члану 1. Уредбе о изменама и допунама Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама измењена је одредба члана 3. тачка 1. подтачка 4) тако да гласи: „запосленом у школи за ученике у сметњама у развоју – 10%“, а после подтачке 4), додаје се подтачка 4а) која гласи: „наставник у редовној школи за рад у одељењу које је формирано само за ученике са сметњама у развоју, у којима сви ученици стичу образовања по индивидуалном плану 1 (ИОП1) и по индивидуалном плану 2 (ИОП2) – 10%“. Према одредби члана 2. те Уредбе, она се примењује на обрачун и исплату плата почев од плате за март 2021. године. Како тужиле у наведеном периоду није радила у школи за ученике са сметњама у развоју, већ је радила у редовној школи у којој нису формирана одељења само за ученика са сметњама у развоју, по оцени другостепеног суда, а имајући у виду наведену Уредбу о изменама и допунама Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, тужиле не припада увећање плате од 10% за март 2021. године и за април 2021. године.

По оцени Врховног суда, становиште другостепеног суда је правилно, јер је засновано на правилној примени материјалног права и установљеној судској пракси. Супротно наводима ревизије, одредбом члана 2. Уредбе о изменама и допунама Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, прописано је да се она примењује почев од обрачуна и исплате плате за март 2021. године, одредба је јасна, због чега је правилно примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев тужиле у односу на потраживање за март 2021. године и април 2021. године.

Због изнетих разлога, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић